

Door Hanne De Belie

Mercy Ships

Limburgse Maggi (53) poest op grootste ziekenhuisschip ter wereld

Orthopedische ingrepen, levensreddende operaties: Mercy Ships moet met het grootste ziekenhuisschip ter wereld zware ingrepen bij de allerarmste patiënten. Gratis. Maggi Vanacker (53) uit Meeuwen-Gruitrode poest twee maanden lang vrijwillig op het schip, dat momenteel in het West-Afrikaanse Guinee ligt. Ze roept alle Belgische studenten op om tijdens de Warmste Week 1 euro te storten voor Mercy Ships.

“Ik zie geen verminkingen. Ik zie mensen”

Op elke foto die ze vanuit Guinee sturt, staat ze met een grote glimlach. Wanneer we haar aan de lijn krijgen, klinkt Maggi dolenthousiast. Dat terwijl ze met het ene na het andere tragische verhaal geconfronteerd wordt. En terwijl ze acht uur per dag moet poetsen, ook de toiletten. Maggi Vanacker werkt al bijna twee maanden als vrijwilliger voor Mercy Ships in Guinee: één van de armste landen ter wereld, waar gezondheidszorg praktisch onbestaande is. Ze doet het met hart en ziel. “Mensen zijn blind als ze hier aankomen. Wanneer ze hier vertrekken, kunnen ze weer zien. Het werk dat we doen is nuttig. We zien patiënten veranderen. Hen zien vertrekken met een glimlach, dat geeft de grootste voldoening die er is”, vertelt Maggi, die zelf drie kinderen van 22, 24 en 27 heeft. “Als ik kon zou ik je door de telefoon trekken om te zien hoe het hier echt is.”

Het kriebelde bij jou om iets te doen voor een goed doel. Vanwaar die drang?
“Nu mijn kinderen op eigen benen staan, wilde ik iets voor anderen doen. Iets in het buitenland, in een derde wereld. Ieder mens heeft het recht om goed behandeld te worden. Een mens is een mens. Wij hebben het thuis heel goed, maar dat is niet overal zo. Je kiest niet waar je geboren wordt. Ik wilde balans zoeken, door iets goeds te doen voor anderen. Twee jaar geleden heb ik op National Geographic een reportage gezien over de Africa Mercy: het grootste ziekenhuisschip ter wereld. Dat is wat ik wilde doen, daar wilde ik gaan helpen. Ik ben begonnen goegelen. Omdat ik zelf de ziekte van Crohn (een chronische darmziekte, ndr) heb, was het niet zo evident om naar hier te komen. Ik heb toelating moeten krijgen van mijn arts. Het heeft lang geduurd, maar sinds 15 oktober ben ik eindelijk hier. Op 13 december vertrek ik weer.”

Wat doet Mercy Ships precies?
“Oprichter Don Stephens - die nu ook bij ons op het schip is - is veertig jaar geleden met Mercy Ships begonnen. Hij wilde een ziekenhuis voor de armen der armen, met gratis chirurgie. Hij werd uitgelachen, maar hij is er wel in geslaagd. Het is een wonderbaarlijk concept. De Africa Mercy is een ziekenhuisschip en ligt momenteel aange-meerd in Guinee. Ongeveer om de tien maanden meer het schip aan in een ander Afrikaans land. In het hele land doen ze screenings: zo kijken ze welke patiënten in aanmerking komen om geholpen te worden. Er worden vooral operaties gedaan: van oogoperaties en plastische reconstructie chirurgie tot een open gehemelte en veel orthopedische ingrepen, zoals scheefgegroefde benen die weer rechtgezet worden.”

“We zien ook veel tumoren. Soms is de tumor kwaadaardig, waardoor we de patiënt niet kunnen helpen. Dan worden ze wel palliatief begeleid. Onze artsen leiden ook plaatselijke artsen op om operaties te doen, als wij niet meer ter plaatse zijn.”

Je komt zonder twijfel schrijnende verhalen tegen aan boord?
“Ik heb schokkende dingen gezien. In het begin. Nu zie ik niet meer de verminkingen. Ik zie de mens. Je ziet hier mensen met enorm grote tumoren die niet behandeld worden. Ook kinderen. Iedere ouder ziet zijn kind graag. Ook hier willen ouders dat hun kind geholpen wordt, maar dat gaat niet. Guinee is één van de armste landen ter wereld. Ze moeten overleven. Ze hebben geen huis, geen eten. Laat staan geld voor een dokter. Bij ons ligt er op elke hoek van de straat een dokter. Hier zijn niet genoeg artsen. Of mensen hebben geen geld om een

“Ik moet hard werken, van 's morgens tot 's avonds. Maar ik ben happy, ik loop hier rond met een smile”

Maggi Vanacker (53), vrijwilliger Mercy Ships

arts te betalen. Pas als je hier bent geweest, besef je hoe goed wij het thuis hebben.”

Jij bent één van de 450 vrijwilligers. Ook de artsen werken vrijwillig?

“Iedereen werkt hier vrijwillig: van artsen, verplegend personeel en koks tot officieren, de kapitein en de poetsploeg, waar ik zelf deel van uitmaak. Ik deel een cabine met tien personen, maar daar heb ik totaal geen probleem mee. De helft zijn jongeren. Er zijn ook veel jong gepensioneerden. De artsen nemen meestal een paar weken verlof om hier te komen werken. Chirurgen die thuis goed betaald worden, nemen dus verlof om hier gratis te opereren.”

Maar nog: jullie betalen eigenlijk om er te werken.

“Dat hoort erbij. Ik heb zelf mijn vliegtickets betaald en ook voor het verblijf en eten op het schip moeten we betalen. Ik heb 700 euro voor de vliegtickets betaald, omdat Brussels Airlines 200 euro gespon-sord heeft. Het verblijf kost mij 640 euro per maand. Sommige mensen uit mijn omgeving vinden dat wat raar, maar ik vind dat niet meer dan normaal. Op vakantie betaal je toch ook voor je eten en verblijf? Het ziekenhuis moet gefinancierd worden. Als mensen geld doneren aan Mercy Ships, gaat 87 procent naar de operaties, naar het ziekenhuis zelf. Als ze eten voor 450 vrijwilligers moeten kopen, blijft er niets meer over om te opereren. Maar je krijgt als vrijwilliger veel meer terug dan dat je erin steekt.”

Je taak op het schip klinkt nochtans niet als muziek in de oren: poetsen.

“Ik moet hard werken, van 's morgens tot 's avonds. Maar ik ben happy, ik loop hier rond met een smile. Ik heb het geluk dat ik anderen blij maak, met wat ik doe. Ik geef liever dan ik neem. Ja, ik moet ook de toiletten poetsen. Maar het is zoveel meer dan dat. Het zit in de kleine dingen. Een knuffel. Een lach. De dankbaarheid van de patiënten. Die is onbetaalbaar.”

Hoe ziet je dag eruit?

“'s Morgens is er een bezinningsmoment en dan begint onze dagtaak. Om 8 uur beginnen we te poetsen, samen met vrijwilligers en lokale dagwerkers uit Guinee of Sierra Leone. We zijn met een heel team van de housekeeping. Per dek staan we ongeveer met drie personen. De eerste twee uur moeten we toiletten en douches poetsen en de gangen dweilen. We moeten veel trappen doen. Het is zwaar werk. Na de

pauze starten we met de publieke ruimten: het café, de eetzaal, de kantoren. Namiddag poetsen we het ziekenhuis. Omdat wij poetsen, komen we overal: van bij de kapitein tot bij de patiënten. Die verbondenheid met de patiënten is prachtig. Om 17 uur eindigt onze dagtaak.”

Wat doe je als je niet aan het werk bent?

“Ik ga elke avond naar het ziekenhuis om de patiënten op te zoeken. Ik bel met mijn familie. En we hebben natuurlijk ook plezier onder elkaar. Ik heb vrienden van over de hele wereld: van Canada tot Nieuw-Zeeland en Australië. Ik ben al overal uitgenodigd. (lacht) Iedereen is hier heel extravert. Hier kan je niet eenzaam zijn. 's Avonds is er ook eens een meeting. Of een arts die komt spreken. Ook tijdens de weekends komt hij meestal vrij; ik moet slechts één op de vier weekends werken. Hoewel ze het wat afraiden om alleen op pad te gaan, ga ik wel eens de stad in of naar een Afrikaanse markt. Al is het heel warm: 32 graden en een hoge luchtvochtigheid. Dat is zweeten.”

Je zei net dat die verbondenheid met de patiënten prachtig is. In welke zin?

“Er zijn verschillende patiënten waar ik een nauwe band mee heb. Waar ik bevriend mee ben. Dat is voor het leven. Zo is er Yaya, een meisje van twintig dat ge-opereerd is aan een heel grote tumor aan haar hoofd. Yaya is een beetje mijn dochter hier. Soms denk ik: hoe zou ik mij voelen als er met mijn kind zo iets zou gebeuren? Dat zou afschuwelijk zijn. Ze zit hier helemaal alleen. Ik ga haar elke dag bezoeken, ook toen ze in isolatie zat. Daar krijg ik zoveel voor terug. Het was een superevolutie operatie, maar de smile op haar gezicht is prachtig om te zien. Haar leven is veranderd. Ze kijkt er zo naar uit om terug naar haar dorp te gaan. Haar ogen blinken.” “Een andere patiënt waar ik bevriend mee ben is Aziz. Hij is amper negen en had klompvoetjes. Zijn moeder is vier jaar geleden naar de screening geweest toen de Africa Mercy al eens hier was. Toen was Aziz er niet bij. Een paar maanden geleden zijn ze opnieuw naar de screening gegaan, met hem erbij. Nu werd hij geselecteerd.”

Mercy Ships is ook één van de goede doelen die in december gesteund kan worden tijdens Music for Life van Studio Brussel.

“Ik wil een oproep doen aan elke leerling en elke student in België: schenk tijdens de Warmste Week alsjeblift 1 euro aan Mer-

cy Ships. Als alle studenten dat doen, dan kunnen hier heel veel kinderen en volwassenen geholpen worden. Er is geld nodig voor de operaties, maar ook voor de renovatie van de Africa Mercy. Daarnaast zijn ze een volledig nieuw schip aan het bouwen, met een dubbele capaciteit. We moeten ook meer naam-bekendheid krijgen in België. In Nederland is Mercy Ships al bekend. Meer dan tien procent van de vrijwilligers die hier nu zijn, zijn Nederlanders. We zijn momenteel maar met twee Belgen. Daarom wil ik een oproep doen aan alle artsen en verplegend personeel in België: treed voor twee weken uit je comfortzone en kom naar hier. Ook tandartsen, loodgieters, elektriciens en ingenieurs zijn welkom.”

Je hebt zelf ook wat geld ingezameld, voor je naar Guinee trok. Wat heb je daarmee gedaan?

“Ik heb vier operaties voor een open gehemelte kunnen financieren met giften van mensen thuis. Zo'n operatie kost 140 euro. Je ziet je patiënt binnenkomen en als een ander mens vertrekken. In België wordt een kind met een open gehemelte meteen geoperieerd. Hier wordt die mens uitgesloten door de werkschap. Moeder en kind. Het heeft verstrekkende gevolgen. Door zo'n operatie kan je die mensen echt een nieuw leven geven.”

Je hebt zelf een gezin. Mis je hen, nu je twee maanden van huis bent?

“Ik ben getrouwd en heb drie kinderen: één van mezelf en twee geadopteerd. Een zoon uit de Filipijnen en een dochter uit Ethiopië. Ik ben zo trots op hen. Ik mis mijn gezin, maar het is een dubbel gevoel. Als ik terug naar huis ga, ben ik heel blij dat ik mijn kinderen terugzie. Maar als ik thuis ben, ga ik het hier ook missen. Ik heb nu al beslist dat ik volgend jaar terugkom voor een maand. Sommige mensen gaan graag op vakantie. Ze posten een foto op Facebook en dan is het voorbij. Hier zien mensen je graag. Als een mens je graag ziet, dan voel je je goed. Je kan je gelukkig voelen als je een oud vrouwtje hebt helpen oversteeken. Dat gevoel heb ik hier maal honderd. Twee maanden lang.”

➔ Meer info: www.mercyships.be

“Yaya is geoperieerd aan een heel grote tumor aan haar hoofd. Ze is een beetje mijn dochter hier”

Cath Luyten ambassadrice

De eerste week van december vraagt de nieuwe campagne van Mercy Ships aandacht voor de werking op de Africa Mercy. Presentatrice Cath Luyten is als ambassadrice van Mercy Ships naar Guinee getrokken. Haar bezoek aan het schip is maandag in 'Van Gils en gasten' te zien en donderdag in 'Iedereen Be-roemd' op één. “Je kan heel veel foto's en filmpjes zien, maar het is pas als je er echt tussen zit dat je voelt wat het betekent”, zegt Cath Luyten, die schrok van de armoede in Guinee. “Op het schip werd ik geconfronteerd met de verschrikkelijkste situaties. Als individu kan ik maar een klein verschil maken, maar samen met de vrijwilligers hoop ik het lot van vele mensen te verbeteren. Vrijwilligers betalen hun eigen kost en inwonen. Dan ben je echt uit een bepaald soort hout gesneden, vind ik. Dat samenhangingsgevoel, dat iedereen hier de wereld een stukje beter wil maken, zal mij het meest bijlijven.”